

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 279889 van 20/12/2022”

nr. 279 656 van 27 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. NTINI KASOKO
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 januari 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met zijn Italiaanse dochter die in België verblijft.

Met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt deze aanvraag afgewezen, op grond van de volgende motieven

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2022 werd ingediend door:

Naam: A..

Voorna(a)m(en): L.

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: D.

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn dochter, de genaamde S. A. L. (RR. *) van Italiaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten overlegd:

- * Attest OCMW Londerzeel op naam van de referentiepersoon dd 06.01.2022 waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van financiële steun heeft genoten.*
- * Attest OCMW Londerzeel op naam van de betrokkene dd 06.01.2022 waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van financiële steun heeft genoten.*
- * Verklaring op eer dd 01.02.2022 door betrokkene waaruit zou moeten blijken dat hij geen materiële goederen bezit in Italië. Dit gaat dus om een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Het spreekt enkel ook alleen over materiële goederen en zegt verder niets over inkomsten.*
- * Attest van de Agolese ambassade in België op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet pensioengerechtigd is in Angola. Dit attest spreekt enkel over inkomsten en zegt verder niets over eventuele eigendommen waarover betrokkene kon beschikken in zijn land van herkomst of origine vooraleer zijn vertrek naar Italië en België.*
- * Loonbrieven referentiepersoon tewerkstelling bij *BV en loonbrieven op naam van P.J.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten mag redelijkerwijze worden aangenomen dat mijnheer voorafgaandelijk aan zijn komst naar België in Italië verbleef en niet in Angola. Hij legt immers een geldige verblijfsvergunning voor uit Italië. De referentiepersoon heeft de Italiaanse nationaliteit.

Uit het dossier van de dochter blijkt dat zij zich reeds in 2016 in België vestigde, haar moeder kwam haar vergezellen in 2017. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich eerder in België heeft aangemeld,

redelijkerwijze kan dus gesteld worden dat hij tot in 2020 in Italië is gebleven. Uit het dossier blijkt trouwens dat betrokkene ook in België reeds de kans heeft gezien een aantal dagen te werken. Betrokkene heeft dus wel degelijk de nodige capaciteiten om te werken. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel gaan we er dan ook van uit dat hij wel degelijk in Italië zelfstandig in zijn levensonderhoud wist te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van verzenden van geld via Western Union en van materiële ondersteuning via Karim Export werden om deze reden dan ook niet nader bekeken, ze doen verder geen afbreuk aan bovenstaande stelling.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 20.08.2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"2.1. Eerste middel : schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

2.1.1.

De verzoeker heeft op 3 januari 2022 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet ingediend.

Overeenkomstig artikel 50, §2, 6° van het Vreemdelingenbesluit moeten bij de aanvraag tot gezinshereniging of uiterlijk binnen drie maanden na de aanvraag de volgende documenten worden overgelegd:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)"

De verzoeker heeft dus het recht om met elk document te bewijzen dat hij ten laste is van zijn Italiaanse dochter, zoals ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (PB L 29 juni 2004, blz. 1). 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) verklaard dat de lidstaten verplicht zijn hun nationale recht uit te leggen in overeenstemming met het recht van de Unie (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht verplicht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de tekst en het doel van de betrokken richtlijn, teneinde het door deze richtlijn beoogde resultaat te bereiken, en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. 2010, blz. I-365, punt 48; HvJ EG 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter moet ook rekening houden met de eenvormige uitlegging die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven, wegens de in artikel 4, lid 3, VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het billijkheidsbeginsel. De jurisprudentie van het Hof van Justitie is ook een bron van EU-recht, naast het primaire en secundaire EU-recht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verduidelijkt en preciseert, voor zover nodig, de betekenis en de draagwijdte van deze regel, zoals zij moet worden uitgelegd en toegepast, of zoals zij had moeten worden uitgelegd en toegepast, vanaf het tijdstip van inwerkingtreding ervan (Kühne en Heitz, C-453/00, punt 21).

Voor de interpretatie van de term “ten laste” dient derhalve te worden verwezen naar de uitlegging die het Hof van Justitie aan deze term heeft gegeven in het arrest Jia (HvJEU C1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Uit het Europese rechtspraak blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

Wat het “laste zijn van” van de referentiepersoon betreft, bestaat er geen wettelijke bewijsregel en is het bewijs van de naleving van de voorwaarden dus vrij. Deze vrije ontdekking en beoordeling van de feiten impliceert dat de bevoegde administratieve autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen of de aanvrager deze voorwaarde moet bewijzen.

2.1.3.

In de bestreden beslissing is echter ten onrechte vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, omdat niet afdoende was bewezen dat hij insolvabel was en financieel afhankelijk van zijn dochter.

Verzoeker heeft echter aan de hand van verschillende documenten aangetoond dat hij zowel in Angola als in Italië onvermogen was en dus afhankelijk was van de financiële steun van zijn dochter, wat ook blijkt uit de talrijke stortingen via Western Union en Karim Export, die de referentiepersoon in de aan verzoeker heeft gedaan op een moment dat verzoeker in Angola verbleef.

Verzoeker heeft immers wel een schriftelijke verklaring op een Attest van de Ambassade van Angola in België neergelegd. Daarin wordt gesteld dat de verzoeker geen materiële goederen bezit in Italië en

ook geen inkomen uit pensioenen ontvangt in Angola. Hij was dan volledig afhankelijk van de financiële steun van zijn dochter.

Ten onrechte poneert de bestreden beslissing echter dat die attesten zijn verklaringen die niet kunnen geverifieerd worden.

De bovengenoemde documenten moeten inderdaad in aanmerking worden genomen.

Zij tonen aan dat verzoeker niet beschikte over aanzienlijke of stabiele roerende of onroerende activa in Angola of Italië, en evenmin over een regelmatige bron van inkomsten.

Met name gezien de leeftijd van de verzoeker moeten deze documenten als geloofwaardig worden beschouwd. De voorgelegde documenten voorgelegd vanuit Angola waaruit blijkt dat hij aldaar eveneens onvermogen was, zodat deze documenten, in combinatie met de Italiaanse documenten en de (via Western Union of Karim Export) geldstortingen door de referentiepersoon, genoegzaam aantonen dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst én het land van verblijf (Italië) én hij ten laste was van zijn Italiaanse dochter.

Verweerder heeft dus de door verzoeker overgelegde documenten niet met de vereiste zorgvuldigheid onderzocht en bijgevolg een foutieve beslissing gegeven, zodat de bestreden beslissing in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Aangezien verzoeker bovendien aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van zijn dochter, heeft verzoeker wel degelijk voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vw.

De bestreden beslissing maakt dan een schending uit van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vw., artikel 50, §2, 6° van het Vreemdelingenbesluit en de zorgvuldigheidsplicht, zodat deze dient vernietigd te worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.2. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Italiaanse dochter, die in België verblijft.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), kan verzoeker worden gevolgd waar hij wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” betreft, verwijst naar de interpretatie die eraan werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de betrokkene materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”* Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “ten laste” zoals omschreven anders te gaan beoordelen.

Verzoeker wijst er terecht op dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat ten onrechte werd vastgesteld dat niet afdoende is bewezen dat hij insolvel en financieel afhankelijk was van zijn dochter. Hij betoogt dat de verschillende documenten die hij voorlegde duidelijk aantonen dat hij zowel in Angola als in Italië onvermogen was en dus afhankelijk was van de financiële steun van zijn dochter, zoals ook blijkt uit de stortingen via Western Union en Karim Export die de referentiepersoon heeft gedaan op het moment dat hij zich nog in Angola bevond. De bestreden beslissing poneert ten onrechte dat die documenten niet in aanmerking moeten worden genomen. Deze documenten werden niet met de vereiste zorgvuldigheid onderzocht, zo stelt verzoeker.

Met betrekking tot de documenten waarop verzoeker doelt, heeft de verwerende partij geoordeeld dat (i) de verklaring op eer waaruit zou moeten blijken dat hij geen materiële goederen bezat in Italië niet getoetst kan worden op zijn feitelijke en waarachtigheid en niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Het betreft ook enkel materiële goederen en zegt verder niets over inkomsten; (ii) het attest van de Angolese ambassade enkel spreekt over inkomsten en niets zegt over eventuele eigendommen in het land van herkomst voor zijn vertrek naar Italië en België (iii) de bewijzen van verzenden van geld via Western Union en van materiële ondersteuning via Karim Export kunnen niet aanvaard worden aangezien redelijkerwijze kan worden verondersteld dat hij voorafgaand aan de aanvraag in Italië verbleef.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet betwist dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België in Italië verbleef en niet in Angola, nu hij een geldige Italiaanse verblijfsvergunning heeft voorgelegd. Hij betwist dus evenmin dat het onderzoek zich moet toespitsen op zijn situatie in Italië. In die zin toont hij alvast niet aan dat het motief dat de verzendbewijzen van geld en materiële goederen voor de periode dat hij nog in Angola verbleef niet aanvaard kunnen worden, niet deugdelijk zou zijn.

Waar verzoeker betoogt dat uit het attest van de Angolese ambassade niet alleen zou blijken dat hij geen pensioen ontvangt in Angola, maar ook dat hij geen materiële goederen bezit in Italië, kan dit niet in het attest worden gelezen. De verwerende partij heeft dan ook terecht gesteld dat dit attest niets stelt over eventuele eigendommen waarover hij kon beschikken in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar Italië en België. Daarenboven moet dit motief samengelezen worden met de niet betwiste vaststelling dat verzoeker in België reeds een aantal dagen heeft gewerkt en dat hij de nodige capaciteiten heeft om te werken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te veronderstellen dat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel verzoeker in Italië zelfstandig in zijn levensonderhoud kon voorzien. Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker weliswaar in algemene bewoordingen aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij, maar niet op concrete wijze ingaat op de beoordeling van de verschillende documenten en in ieder geval geen argumenten bijbrengt die waaruit de Raad zou kunnen concluderen dat deze beoordeling onzorgvuldig is, in strijd met de stukken van het dossier of kennelijk onredelijk. Waar hij slechts verwijst naar zijn leeftijd die zou moeten doen veronderstellen dat de documenten die hij heeft voorgelegd zonder meer moeten worden aangenomen als bewijs van het voldaan zijn aan de voorwaarde van het ten laste te zijn kan hij niet worden gevolgd.

2.1.3. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan wat hiervoor werd beoordeeld, kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Artikel 22 van de G.W. voorziet in een recht op privacy en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven en zijn sociaal leven. Een overheidsinstantie mag zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, tenzij dit in overeenstemming is met de wet en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer gevaar voor schending van het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet eerst worden nagegaan of er sprake is van gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, alvorens te onderzoeken of dit door het bestreden beslissing is geschonden.

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip gezinsleven of privé-leven. Beide begrippen zijn autonome concepten die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de vader van de Italiaanse referentiepersoon en woonde in Angola uiteraard samen met zijn dochter. Bovendien woont verzoeker sinds zijn aankomst in België opnieuw samen met zijn dochter, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

De volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de vader is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn dochter, zij in Angola uiteraard samenwoonden, zijn dochter verzoeker sinds lang geld en materiele goederen zoals een auto overmaakte en hem volledig onderhield.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending van artikel 8 EVRM in, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in opgaande lijn van een EU-burger slechts kan

worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoeker in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van zijn dochter. Uit het eerste middel is gebleken dat deze beoordeling van de verwerende partij overeind is gebleven. Verzoeker heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria en toont niet aan daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij kon volstaan met deze vaststelling, en moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij in het verleden heeft samengewoond met zijn dochter en dat thans opnieuw doet, doet daaraan geen afbreuk; deze loutere samenwoning volstaat niet om een bijkomende afhankelijkheid te doen aannemen. In de bestreden beslissing wordt overigens ter zake gesteld dat verzoeker in België reeds de kans heeft gezien om te werken en dat hij daar dus de nodige capaciteiten toe heeft. Verzoeker heeft dit motief ongemoeid gelaten en toont dus niet de vereiste afhankelijkheid van zijn dochter aan. De bestreden beslissing gaat bovendien enkel in op de door hem in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gevraagde gezinshereniging, en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, net zomin als een schending van artikel 22 van de Grondwet nu verzoeker niet aantoont dat aan deze bepaling een ruimere invulling moet worden gegeven.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS